

ΤΟΥ **Παντελή Αυθίνου** *

Οι ευρωεκλογές κατέγραψαν συντριπτική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ. Τα στοιχεία είναι ξεκάθαρα. Αν συγκρίνουμε το αποτέλεσμα με αυτό των ευρωεκλογών του 2014, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει χάσει μεν μόνο 2% (από 26% στις ευρωεκλογές του 2014 έπεσε στο 24%) αλλά η ΝΔ ανέβηκε 11 μονάδες (από 22 % σε 33%). Ένα σύνολο κομμάτων της δεξιάς και του κέντρου που εκφράζουν τα μικροαστικά και μεσοαστικά στρώματα όπως η Ένωση Κεντρώων, το Ποτάμι, οι ΑΝΕΛ, εξαερώθηκαν και οι ψήφοι τους κατευθύνθηκαν κυρίως προς τη ΝΔ. Επιπλέον, ο ΣΥΡΙΖΑ, σε σχέση με τους ψηφοφόρους του το 2015 (1/2015 36,34%, 9/2015 35,46%), έχασε περίπου 12%. Από αυτό το ποσοστό τα στατιστικά λένε ότι ένα 5% πήγε στη ΝΔ, ένα 3% ψήφισε Βαρουφάκη και ένα 4% επέλεξε την αποχή χωρίς να κατευθύνεται κανένα τμήμα του σε κόμματα της υπόλοιπης αριστεράς.

Καταγράφεται μεγάλη μετατόπιση των μεσοστρωμάτων, των επιστημονικών επαγγελματικών στρωμάτων, των ελεύθερων επαγγελματιών, των επαγγελματοβιοτεχνών, των αγροτών, των εμπόρων και συνολικά των μικρομεσαίων καπιταλιστών προς την ΝΔ, όπως η διαφορά της με τον ΣΥΡΙΖΑ είναι πάνω από 10%. Μάλιστα στους αγρότες είναι πάνω από 15%. Η Χρυσή Αυγή υποχώρησε σημαντικά σε εκλογικά ποσοστά, δείχνοντας ότι η εγκληματική ακροδεξιά εκδοχή έχασε σε επιρροή, αλλά η ανάδειξη της Ελληνικής Λύσης αποδεικνύει ότι την θέση του Μιχαολιάκου μπορούν να καταλάβουν άλλοι ακροδεξιοί με γραβάτα μεν, πιο χρήσιμοι στην συγκρότηση του αστικού πολιτικού σκηνικού δε. Δεξιά μετατόπιση καταγράφεται και στη νεολαία, όπου το ποσοστό την Χρυσής Αυγής -παρά την συνολική της υποχώρηση- είναι 9% στις ηλικίες 17-25 ετών.

Το αποτέλεσμα των εκλογών, έχει ανοίξει μια συζήτηση για τη ερμηνεία του, για το τι έφταιξε, για την ανάγκη επανεξέτασης τακτικών και στρατηγικών, ιδιαίτερα μπροστά στη ζοφερή προοπτική μιας νέας επιθετικής κυβέρνησης Μητσοτάκη, με ακραίο νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα, και σκληρή δεξιά ιδεολογία.

Η στρατηγική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υποστεί στρατηγική ήττα γιατί προκάλεσε δυσaréσκεια σε όλες τις κοινωνικές τάξεις.

Α) Στην εργατική τάξη δημιούργησε τρεις διαδοχικές απογοητεύσεις:

-Το καλοκαίρι του 2015 η προδοσία του αποτελέσματος στο Δημοψήφισμα και η συνθηκολόγηση με τα μνημόνια.

-Την περίοδο 2015-2018 η διάψευση των υποσχέσεων για «παράλληλο πρόγραμμα και υλοποίηση των μνημονίων με μεταρρυθμίσεις».

-Την περίοδο 2018-μέχρι σήμερα, όταν η εργατική τάξη είδε ότι η υπόσχεση για συμμετοχή στην ασθενική ανάκαμψη μετά την «έξοδο από τα μνημόνια» διαψεύστηκε παταγωδώς.

Παρόλο που από το καλοκαίρι του 2018 υποτίθεται ότι είμαστε εκτός μνημονίων η εργατική τάξη δεν έχει δυνατότητα να ανακτήσει αυτά που έχασε. Τα 751 κατώτερος μισθός δεν επανήλθε, ούτε η ΕΓΣΣΣΕ, ούτε φυσικά και η πλήρης ισχύς των Συλλογικών Συμβάσεων, αφού δεν νομοθετήθηκε ένα πλαίσιο που θα τις καθιστά υποχρεωτικές, πράγμα που θα ήταν απαραίτητο για να υπάρξει ανάκτηση των χαμένων. Αυτό που έγινε σαφές είναι στην εργατική τάξη είναι ότι δεν μπορεί να ανακτηθεί μια τέτοιας έκτασης απώλεια εισοδήματος και κοινωνικής ισχύος ξεκινώντας μια πάλη από την αρχή στην αγοράς εργασίας που έχει μετατραπεί σε εργασιακή ζούγκλα, χωρίς άμεση επαναφορά του συσχετισμού δύναμης στα επίπεδα του 2009, χωρίς δηλαδή νομοθετική ρύθμιση που η ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει. **Παρόλα αυτά, πρέπει να επισημανθεί ότι η απώλεια του ΣΥΡΙΖΑ ήταν μικρότερη στην εργατική τάξη όπου η διαφορά του με την ΝΔ είναι κάτω από 10 μονάδες ενώ στους ανέργους παραμένει οριακά πρώτο κόμμα.**

Β) Απογοήτευση και απώλειες στα μικρομεσαία αστικά στρώματα:

Σε περιόδους έντονης ταξικής πόλωσης τα μικρομεσαία αστικά στρώματα συμπιέζονται ανάμεσα στην σύγκρουση των καπιταλιστών με την εργατική τάξη. Η ρεφορμιστική αλλά και η δεξιά αστική πολιτική, αντί να μεταφέρει πλούτο από το κεφάλαιο προς τον εργαζόμενο λαό, συμπιέζει το εισόδημα των μεσαίων επαγγελματικών στρωμάτων και τα κέρδη των μικρών καπιταλιστών, προκειμένου να υλοποιήσει μέτρα που αντικαθιστούν τα κοινωνικά δικαιώματα με αντίδωρα κοινωνικής ανακούφισης ώστε να αποφεύγονται οι ακραίες κοινωνικές εκρήξεις. Αυτό έκαναν τόσο η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ.

Όσο το εργατικό κίνημα παραμένει αγωνιστικό και διεκδικητικό μέσα στην κρίση, είναι δυνατόν να υπάρξει κοινωνική συμμαχία, ανάμεσα στα πληττόμενα μεσοστρώματα και την εργατική τάξη, απέναντι στο κεφάλαιο που διατηρεί τα κέρδη του παρά την κοινωνική καταστροφή. Σε αυτήν την περίπτωση το ζήτημα είναι αν στην συμμαχία θα υπάρξει μικροαστική ηγεμονία -είτε σοσιαλδημοκρατική (ΣΥΡΙΖΑ) είτε σταλινική (ΚΚΕ)- ή αν θα ηγεμονεύσει η εργατική τάξη συσπειρωμένη σε μια αντικαπιταλιστική πλατφόρμα. Αυτό είχε συμβεί στην Ελλάδα την περίοδο 2010-2016, και αντικατοπτρίστηκε στο κίνημα των πλατειών και στην μαζική συμμετοχή των μικρομεσαίων επαγγελματιικών οργανώσεων σε όλες τις μεγάλες γενικές απεργίες της ΓΣΕΕ.

Η αποχώρηση όμως της εργατικής τάξης από τους δρόμους μετά την κατάρρευση της αντίστασης στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο του Κατρούγγαλου, επέτρεψε στους μικρομεσαίους εργοδότες να ξαναπροσεγγίσουν το μεσαίο και μεγάλο κεφάλαιο και να παρασύρουν πίσω τους και τα αυτοαπασχολούμενα στρώματα του εργαζόμενου λαού. Είναι ο τρόπος με τον οποίο τα μικρομεσαία στρώματα σπάνε από την κοινωνική συμμαχία που έχει οικοδομηθεί με την εργατική τάξη σε περιόδους ανόδου του κινήματος και επιστρέφουν αναζητώντας κοινωνικό στήριγμα στην άρχουσα τάξη. Προσχωρούν στην «κοινωνική συμμαχία» των εργοδοτών που εξαπολύει επίθεση εναντίον των εργαζομένων, υποσχόμενη κέρδη και στους μικροαστούς.

Γ) Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δυσανεστήσει και την άρχουσα τάξη.

Αυτό φαίνεται παράδοξο. Θεωρητικά ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πετύχει τους στόχους του ελληνικού κεφάλαιου. Έχει καταφέρει να επιβάλλει μια στρατηγική εργασιακή μεταρρύθμιση και τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης υπέρ της άρχουσας τάξης. Κατόρθωσε με το τρίτο μνημόνιο να περάσει ότι δεν μπόρεσε να περάσει το πρώτο και το δεύτερο λόγω των αντιστάσεων της εργατικής τάξης.

Το πρόβλημα όμως της ελληνικής άρχουσας τάξης είναι ότι η υπόσχεση που της είχε δώσει ο Τσίπρας ήταν να ανακαταναείμει και τη σχέση ανάμεσα στο ελληνικό και το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Ότι δηλαδή, μέσα από την πολιτική του θα μπορούσε η άρχουσα τάξη να ανακτήσει τη θέση της μέσα στην ΕΕ όσον αφορά την κατανομή του πλούτου που παράγει η εργατική τάξη στην Ελλάδα., Ότι θα μειωθεί το απαιτούμενο ποσοστό πλεονασμάτων και θα ρυθμιστεί το χρέος.

Η πολιτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ προς την άρχουσα τάξη, όταν ήρθε στην εξουσία, ήταν ότι, αντί να φοβάται την οργή των εργαζομένων μπορεί να τη μετατρέψει σε όπλο. Ζήτησε

δηλαδή, τη δυνατότητα να μπορεί ως κυβέρνηση να υποσχεθεί στο λαό ότι δεν θα υπάρξει περαιτέρω επιδείνωση των συνθηκών ζωής του και ταυτόχρονα να διαχειριστεί το θυμό του λαού σαν όπλο απέναντι στην ΕΕ. Στόχος ήταν να πετύχει μια ρύθμιση του χρέους και των πλεονασμάτων, τέτοια που θα επιτρέπει στην ελληνική άρχουσα τάξη να κρατήσει μεγαλύτερο κομμάτι κερδών για λογαριασμό της και να φεύγουν λιγότερα προς τους δανειστές της στην ΕΕ.

Σε αυτή την υπόσχεση, σημείωσε απόλυτη αποτυχία. Ούτε ρύθμιση του χρέους πήρε, ούτε μείωση των πλεονασμάτων, ούτε μείωση του βάθους χρόνου των προγραμμάτων προσαρμογής που φτάνουν μέχρι το 2060. Το ελληνικό κεφάλαιο ήθελε αυτή την ρύθμιση για να μπορέσει να ανακτήσει τους ρυθμούς ανάπτυξης που είχε στο παρελθόν. Η αποτυχία αυτή, χρεώνεται στο ΣΥΡΙΖΑ, αφού θεωρείται δεδομένο ότι δεν υπάρχει εμπιστοσύνη της ΕΕ πως θα μπορέσει να διατηρήσει το μνημονιακό κεκτημένο στη συνέχεια. Αυτή η αποτυχία, αποτελεί από πέτυσι, βασικό σημείο της κριτικής της ΝΔ.

Η αποτυχία της αριστερής αντιπολίτευσης

Αν το πρόβλημα του ΣΥΡΙΖΑ είναι η θλιβερή αποτυχία των μικροαστών διαχειριστών της καπιταλιστικής κρίσης, για την υπόλοιπη αριστερά είναι κοινό μεν, με διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά και ποσοστά ευθύνης δε. Συμπυκνώνεται στο ότι δεν μπόρεσε να οργανώσει την αντίσταση απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ, να δώσει διαφορετική τακτική και στρατηγική σε όλο αυτό τον κόσμο που, από το 2015 και μετά αναζήτησε μια απάντηση και στην προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ και στις επιθέσεις που εξαπέλυε.

Έχει ήδη ανοίξει μια συζήτηση ανάμεσα στους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της αριστεράς με κέντρο την απόδοση ευθυνών, το «ποιος φταίει», για την πολιτική και κοινωνική ήττα της εργατικής τάξης στα χρόνια των Μνημονίων. Σε αυτήν την συζήτηση από πολλές πλευρές επιχειρείται να γίνει συμψηφισμός των ευθυνών και να διαχυθούν περίπου ομοιόμορφα σε όλες τις εκδοχές της αριστεράς, τόσο στην ρεφορμιστική όσο και στην αντικαπιταλιστική με το σκεπτικό ότι είναι μοιρασμένες και πρέπει να αναληφθούν από κοινού. Πρόκειται για πολιτική λαθροχειρία. Οι ευθύνες κάθε πολιτικής δύναμης, είναι διαφορετικής φύσης και σημασίας. Για αυτό άλλες πολιτικές δυνάμεις μπορούν να αποτελέσουν εφιαλτήριο για την οργάνωση της ανασύνταξης του κινήματος και άλλες όχι.

Οι ευθύνες του ΣΥΡΙΖΑ είναι οι ευθύνες της αριστεράς που επεδίωξε να αναλάβει την διακυβέρνηση του αστικού κράτους και της αστικής οικονομίας, υποσχόμενη στον εργαζόμενο λαό να σκίσει τα Μνημόνια, να διαγράψει το χρέος, και να φέρει φιλεργατικές

μεταρρυθμίσει σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη και χωρίς σύγκρουση –αλλά σε συνεννόηση- με τους μηχανισμούς του ελληνικού αστικού κράτους και της ΕΕ. Μοιραία οδηγήθηκε στην προδοσία της δύναμης που του έδωσε ο εργαζόμενος λαός στο δημοψήφισμα της 5ης του Ιούλη του 2015 και στην συνθηκολόγηση του 3ου Μνημονίου. Η ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ και πάνω από όλα με την πολιτική του είναι απαραίτητη για να υπάρξει οποιαδήποτε ανασύνταξη της αριστεράς και του εργατικού κινήματος.

Το ΚΚΕ έχει την ευθύνη της καθεστωτικής αριστερής αντιπολίτευσης. Της αντιπολίτευσης που βρέθηκε απέναντι στα κινήματα και όχι στο πλάι τους από το 2008 και μετά. Που στήριξε τον Καραμανλή στην νεολαϊστική εξέγερση για την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Που κατήγγειλε σαν πηγή ανόδου της ακροδεξιάς και συγκρούστηκε με το κίνημα των πλατειών. Που υποτάξε το εργατικό κίνημα στις προτεραιότητες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, σχεδιάζοντας μαζί με τον Παναγόπουλο το απεργιακό πρόγραμμα από το 2016, οδηγώντας στην ήττα το κίνημα ενάντια στον νόμο Κατρούγγαλου και ακυρώνοντας κάθε δυνατότητα της βάσης των συνδικάτων να ξεπεράσει τον έλεγχο των γραφειοκρατών. Που συνθηκολόγησε με την ακροδεξιά αντιμεταναστευτική ρητορεία στο όνομα της προσέλευσης των ψήφων των μικροαστών νοικοκυραίων στα νησιά αλλά και στην Αθήνα. Που προσχώρησε στο σοσιαλσωβινισμό στο θέμα του Μακεδονικού προδίδοντας την ιστορία των μακεδόνων και μακεδονισσών ανταρτών και ανταρτισσών του ΔΣΕ. Προκειμένου το ΚΚΕ να αποτελέσει χρήσιμη δύναμη στην ανασυγκρότηση του μαζικού κινήματος και της αριστεράς πρέπει να αποβάλλει αυτά τα χαρακτηριστικά της πολιτικής του.

Και η ΛΑΕ;

Πολλές αγωνίστριες και πολλοί αγωνιστές θέλουν να βλέπουν στην ΛΑΕ μια δύναμη που μπορεί να συμβάλλει άμεσα στην ανασυγκρότηση των κινήματων και της αριστεράς. Και επιμένουν για αυτόν τον λόγο σε μια άμεση πολιτική συνεργασία ανάμεσα στην ΛΑΕ και την ΑΝΑΤΡΣΥΑ.

Όμως η ίδια η ΛΑΕ βιώνει μια καταστροφική πολιτική κρίση εξαιτίας ακριβώς των φυσιογνωμικών και προγραμματικών αδιεξόδων της. Στο πολιτικό επίπεδο δεν έκανε καμία αυτοκριτική για την αποτυχία της σαν εσωκομματική αριστερή αντιπολίτευση το πρώτο δαμηνο του 2015 να οργανώσει την αντίσταση στους διαρκείς συμβιβασμούς του διδύμου Τσίπρα Βαρουφάκη με την Τρόικα. Δεν έκανε καμία αυτοκριτική μέχρι σήμερα για την συμμετοχή της στο ξεζούμισμα των αποθεματικών των δημόσιων οργανισμών για να πληρώνονται οι δόσεις προς το ΔΝΤ και την ΕΚΤ. Αυτή όμως είναι η μια μόνο πλευρά του προβλήματος. Η άλλη πλευρά είναι η προσχώρηση και της ΛΑΕ στο σοσιαλσωβινισμό, στις

θεωρίες της εδαφική απειλής από την γειτονική μας Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας, στην φιλοπόλεμη ρητορική για το Αιγαίο και την Κύπρο. Τελικά οι διαφορές με την ΛΑΕ υπάρχουν σε όλα τα κρίσιμα πολιτικά και προγραμματικά μέτωπα.

Η συζήτηση που γίνεται έχει στο κέντρο της επίσης -ίσως και αποκλειστικά- την εκλογική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στις εκλογές στις 7 του Ιούλη. Οφείλει όμως να έχει στο κέντρο της την απάντηση για το πως θα οργανωθεί η αντίσταση στην νεοφιλελεύθερη επίθεση που θα εξαπολύσει την επόμενη των εκλογών η κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα -που είναι το κεντρικό ερώτημα για την εργατική τάξη και τις αγωνιστικές πρωτοπορίες των μαζικών κινημάτων- δεν μπορεί να είναι οργανωτικού τύπου. Δεν μπορεί να περιοριστεί στο γνωστό γιατροσόφι της αφηρημένης ενότητας -της ενότητας στον μικρότερο δυνατό κοινό παρονομαστή- χωρίς να ορίσει τους όρους και τις προϋποθέσεις ώστε αυτή η ενότητα να αποτελέσει πραγματική δύναμη που θα οικοδομήσει την άμυνα και θα προωθήσει την αντεπίθεση. Οφείλει λοιπόν να έχει στρατηγικά χαρακτηριστικά, γιατί η διαδικασία ανασυγκρότησης που έχει ανάγκη το εργατικό κίνημα σήμερα λογοδοτεί στον στρατηγικό χαρακτήρα της σύγκρουσης που έχουμε μπροστά μας.

Τα μέτωπα που ορίζουν τις συγκλίσεις και τις αποκλίσεις σήμερα είναι:

Α) Στην σύγκρουση με τον νεοφιλελευθερισμό ποια είναι η στρατηγική προοπτική: Αντικαπιταλισμός ή κεϋνσιανή διαχείριση της καπιταλιστικής οικονομίας. Ένα πιο συνεπές πρόγραμμα τύπου ΣΥΡΙΖΑ το 2015 αλλά με δραχμή ή αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Β) Για την σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση: Έξοδος από το ΕΥΡΩ και την ΕΕ ή παραμονή στην ΕΕ και απλά επιστροφή στην Δραχμή; Το ζήτημα αυτό έχει μεγαλύτερη σημασία από αυτήν που φαίνεται με μια πρώτη ματιά. Μια έξοδος από το ΕΥΡΩ αλλά με παραμονή στην ΕΕ, θα γίνει αναγκαστικά σε συμφωνία με τους θεσμούς της ΕΕ και άρα θα έχει την μορφή του Grexit όπως είχε προτείνει ο Σόιμπλε. Δηλαδή δεν θα υπάρχει μονομερής παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους παρά μόνο στον βαθμό που συμφωνούν και οι δανειστές και φυσικά θα συνοδεύεται από μνημονιακά μέτρα.

Επιπρόσθετα μπορούμε να αντιληφθούμε την έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ, μόνο σαν αναπόσπαστο μέρος μιας αντικαπιταλιστικής πολιτική που θέτει το στόχο της εξόδου σαν αποτέλεσμα ενός κινήματος. Που διεκδικεί και επιβάλλει ένα

αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης πάνω στην αστική τάξη. Η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ, μπορεί να είναι κομμάτι αυτού του προγράμματος μόνο σαν «αντικαπιταλιστική αποδέσμευση» αποτέλεσμα της συνολικής αντικαπιταλιστικής πάλης, και όχι σαν «απαραίτητο στάδιο» που πρέπει να προηγηθεί προκειμένου να δημιουργηθεί ευνοϊκό έδαφος για τους εργατικούς αγώνες ή σαν μια αντικειμενικά καλύτερη προοπτική για την εργατική τάξη. Δε θα συμφωνούσαμε ποτέ με ένα τέτοιο πρόγραμμα εξόδου, δε θα δίνουμε ποτέ την υποστήριξη μας σε μια κυβέρνηση που θα έβγαζε την Ελλάδα από την Ε.Ε., αλλά θα εφαρμόζε νεοφιλελεύθερες πολιτικές για να φορτώσει το βάρος της κρίσης (και της εξόδου) πάνω στους εργαζόμενους.

Γ) Στο θέμα του χρέους: Μονομερής παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους ή διαγραφή του μεγαλύτερου δυνατού μέρους του χρέους. Και πως ορίζεται το μεγαλύτερο δυνατόν μέρος αν όχι σύμφωνα με τις διαθέσεις και τα ανταλλάγματα που θα απαιτήσουν οι δανειστές;

Δ) Στο θέμα της πάλης ενάντια στον ρατσισμό και της υπεράσπισης προσφύγων και μεταναστών: Αγώνας για ανοιχτά σύνορα και για να είναι όλοι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες καλοδεχούμενοι ή διαχωρισμός προσφύγων και μεταναστών και αφηρημένες δηλώσεις υποστήριξης δεμένες με την θέση ότι δεν χωράνε όλοι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες.

Ε) Στο θέμα της αντιφασιστικής πάλης: Αγώνας για την πλήρη απονομιμοποίηση και αποκλεισμό των φασιστών από την πολιτική και κοινωνική ζωή ή «ειρηνική συνύπαρξη» μέσα στους θεσμούς και τα τηλεοπτικά πάνελ.

Στ) Στο μέτωπο του εθνικισμού: Καταγγελία της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας της ελληνικής αστικής τάξης και ταξική συναδέλφωση με τις εργατικές τάξεις των γειτονικών χωρών; Ή ταύτιση με τον ακροδεξιό εθνικισμό στην υπεράσπιση των διεκδικήσεων του ελληνικού κεφαλαίου σε Αιγαίο, Κύπρο, Βόρεια Μακεδονία, Βαλκάνια, με καταγγελία «απειλών» από τους γειτονικούς λαούς;

Ζ) Στο μέτωπο της οργάνωσης των εργατικών αγώνων: Προτεραιότητα στην οργάνωση ενός δικτύου αγωνιστών και αγωνιστριών βάσης που θα δίνει τον έλεγχο των αγώνων στις ίδιες τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους ή περιορισμός στην συζήτηση κορυφών με τα όποια αριστερά τμήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας;

Όλα αυτά θα πρέπει να απαντηθούν σε μια συζήτηση με την εργατική τάξη και τα κοινωνικά κινήματα για να γίνει μια ειλικρινής αποτίμηση των λόγων της ήττας του κινήματος των ετών 2010-2019 και του τρόπου με τον οποίο θα απαντήσουμε στις νέες επιθέσεις της άρχουσας τάξης.

Οι διαζευκτικές απαντήσεις στα μέτωπα αυτά ορίζουν και δύο διαφορετικές κατευθύνσεις για την ανασυγκρότηση της αριστεράς και του εργατικού κινήματος.

Πλατιά αριστερά κόμματα ή αντικαπιταλιστική αριστερά;

Πρέπει να πούμε ότι οι απαντήσεις που δίνονται από την ΛΑΕ ως μέτωπο, οδηγούν στην παλιά «πανάκεια» των λεγόμενων «πλατιών» κομμάτων της Αριστεράς. Κόμματα στα οποία συνυπάρχουν ρεφορμιστές και επαναστάτες με βάση ένα μίνιμουμ πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων για την ανατροπή του νεοφιλελευθερισμού χωρίς να βάζουν στο στόχαστρο τον ίδιο τον καπιταλισμό. Η απάντηση αυτή, υλοποιήθηκε επανειλημμένα και απέτυχε: με την Refondazione στην Ιταλία, με το PT στην Βραζιλία, με τους Podemos στην Ισπανία με το De Linke στην Γερμανία, με τον Τσάβες στην Βενεζουέλα αλλά και με τον ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, όταν το 2004 το εγχείρημα του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς διασώθηκε με την είσοδο ενός σημαντικού κομματιού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Σήμερα, είναι η πρόταση στην οποία επιμένουν ο Μελανσόν στην Γαλλία, ο Λαφοντέν στην Γερμανία, ο Κόρμπιν στην Βρετανία, ο Σάντερς στις ΗΠΑ προετοιμάζοντας με τη συμβιβαστική τους γραμμή τις νέες ήττες και όχι τις νέες αντεπιθέσεις.

Υπάρχει και η άλλη απάντηση: αυτή που προσπαθεί να οικοδομήσει η ANTAPΣYA στην Ελλάδα και, (με διαφορετικές φυσικά αιχμές και ιδεολογικά κέντρα), το NPA στην Γαλλία το PSoL στην Βραζιλία, το FIT στην Αργεντινή. Είναι η πολιτική της ρήξης με τα προνόμια και την εξουσία της αστικής τάξης στην οικονομία και το κράτος με στόχο την κίνηση της εργατικής τάξης προς την επαναστατική ανατροπή.

Η ANTAPΣYA και η ΛΑΕ (ως μέτωπο) δίνουν διαφορετικές απαντήσεις σε στρατηγικά ζητήματα προοπτικής. Γι αυτό και οποιαδήποτε εκλογική συγκόλληση των δύο μετώπων, μόνο σύγχυση μπορεί να προκαλέσει.

Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να υπάρξει και για τη ΛΑΕ ο επαρκής πολιτικός χρόνος, ανεξάρτητα από τις 7 του Ιούλη, για να γίνει η αποτίμηση και κριτική του αποτελέσματος που καταγράφει την κατάρρευση της τακτικής και στρατηγικής της, να βγουν συμπεράσματα, να υπάρξει νέα ηγεσία και ξεκαθάρισμα του πολιτικού της στίγματος σε

σχέση με τον σοσιαλσβαβινισμό στον οποίο είχε οδηγηθεί από την προηγούμενη ηγεσία.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπροστά σε σταυροδρόμι

Από την πλευρά της η ΑΝΑΤΡΣΥΑ πρέπει να αντιμετωπίσει τις δικές της ευθύνες, που είναι διαφορετικής φύσης. Δεν είναι προφανώς οι ευθύνες της αριστεράς που προσχώρησε στο αστικό στρατόπεδο είτε σαν κυβέρνηση είτε σαν αντιπολίτευση. Είναι οι ευθύνες της αριστεράς που δεν μπόρεσε να οικοδομήσει δεσμούς με τον κόσμο που κινήθηκε αριστερόστροφα από το 2008 και ήθελε να συγκρουστεί με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ από το 2015 και μετά.

Και το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνει είναι να υιοθετήσει την πολιτική του ενιαίου μετώπου την οποία αρνήθηκε στην πράξη όλη την προηγούμενη περίοδο. Να βγάλει τα συμπεράσματα από την εγκατάλειψη της εμπειρίας μιας πραγματικής πρωτοβουλίας πρωτοβάθμιων σωματείων ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων σαν αυτή που το 2010-2011 συγκρότησε το μαζικό μπλοκ του Μουσείου που πήρε την ηγεσία των διαδηλώσεων αλλά -κάποιες φορές- και της απεργίας από την γραφειοκρατία της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Να προχωρήσει στην συγκρότηση του γνήσιου ενιαίου μετώπου στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα που δεν υλοποίησε το προηγούμενο διάστημα.

Να ξεπεράσει την ανεπάρκεια της στην συγκρότηση μιας πρότασης για την εξουσία. Πρόταση που θα ήταν γέφυρα ανάμεσα στο κίνημα του 2011-2012 που ανέτρεψε την κυβέρνηση Παπανδρέου και την δυνατότητα για μια αποφασιστική ρήξη με την αστική εξουσία στην οικονομία και με το αστικό κράτος.

Να συζητήσει για το όραμα της επαναστατικής αριστεράς για το σοσιαλισμό των εργατικών συμβουλίων, της άμεσης δημοκρατίας, την κοινωνία της ελευθερίας και της ισότητας όπου «η κάθε μαγείρισσα θα μπορεί να κυβερνά». Ένα όραμα που σήμερα έχει θολώσει από την στρέβλωση του σταλινισμού αλλά και την αντιφατικότητα και την πολυπλοκότητα του σύγχρονου καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού στον 21ο αιώνα. Και, δυστυχώς, έχει βρεθεί η δικιά μας αριστερά, να μη μπορεί να αναγνωρίσει πια τις εξεγέρσεις και τις επαναστάσεις και να τις αντιμετωπίζει καταρχάς με δυσπιστία εκτός αν έχουν τη «σωστή αριστερή» ηγεσία ή υποστηρίζονται ..από τον Πούτιν και τη Ρωσία.

Έτσι, με ευκολία και χωρίς πολλή σκέψη, ακόμα και σήμερα αποκαλείται «πραξικόπημα» η εξέγερση του Μαϊντάν στην Ουκρανία, που είχε σαν στόχο την οριστική απαλλαγή από τον ρώσικο ιμπεριαλισμό και την εγκαθίδρυση μιας γνήσιας κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Ο

σφαγέας της συριακής επανάστασης Άσαντ έχει γίνει αποδεκτός ως «το μικρότερο κακό». Δεν υπάρχει ούτε καν υποψία ότι το σημερινό καταπιεστικό καθεστώς των Σαντινίστας στην Νικαράγουα δεν έχει καμιά σχέση πλέον με οποιαδήποτε επανάσταση. Ούτε απορία υπάρχει για την κατάντια του τσαβισμού στη Βενεζουέλα. Και ο κατάλογος αυτός δεν έχει τέλος... Η συζήτηση αυτή για τον εργατικό διεθνισμό σήμερα, έχει να κάνει με την αξιοπιστία του οράματός μας και πρέπει να ανοίξει.

Η επόμενη μέρα της 7 του Ιούλη, θα πρέπει να είναι μέρα συζήτησης. Όχι βέβαια συζήτησης για τεχνητές συγκολλήσεις εκλογικού χαρακτήρα -αυτή η συζήτηση έχει φτάσει στα όρια του γελοίου. Αλλά για μια σοβαρή συνάντηση, αποτίμηση, οργάνωση, δράση.

Σε μια τέτοια προοπτική, είναι σίγουρο ότι θα συναντηθούμε με πολλά ρεύματα της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς, της ΛΑΕ και άλλων πολιτικών χώρων, αλλά και ανέντακτους και ανένταχτες αγωνιστές και αγωνίστριες. Το πραγματικό στοίχημα είναι να μπορέσουμε να συναντηθούμε στα μέτωπα της επόμενης μέρας, να περάσουμε μαζί από την κοινή δράση του δρόμου και της πράξης, στη συντροφική συζήτηση ζύμωση και κριτική. Αν αυτό γίνει πραγματικότητα, τότε, θα χτίσουμε μαζί και εκείνη την εργατική πολιτική προοπτική που έχει ανάγκη το εργατικό κίνημα για να αναδειχτεί σε πρωταγωνιστή των εξελίξεων. Όμως, για μας, η πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι ένα απαραίτητος παράγοντας για οποιαδήποτε προοπτική.

Ο Παντελής Αυθίνος είναι μέλος της ΤΕ Καλλιθέας και μέλος του Π.Σ.Ο. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Πηγή: elaliberta.gr